

UN VELL I UN NEN

per CARLO MARIA MARTINI

La breu paraula amb què comença l'himne de Simeó és *Ara*, que expressa el moment que s'està vivint, que és aquell en el que Déu es manifesta. Ara, en aquest moment, Déu vol manifestar-se en la nostra vida, malgrat tot i precisament a través de les foscos que solquen la nostra experiència.

Simeó aprofita una experiència del present, del que viu; el que nosaltres hem d'entendre, és sobretot, la humanitat d'aquesta trobada. Es tracta d'una escena en la que un vell abraça un nen: dues generacions que, d'una manera o altra, es passen el relleu. El vell abraça el nen i, en abraçar-lo, sap que està abraçant el seu propi futur. Està content amb aquesta visió perquè per a ell representa la continuïtat de la seva vida. Ha esperat, ha cregut: ara la seva esperança és aquí, petita com un nen, però plena de vitalitat i de futur.

L'episodi té en si mateix alguna cosa intensament humana: l'home que s'alegra pel fet que d'altres continuïn la seva pròpia obra; l'home que s'alegra que, fins i tot en la decadència, hi hagi un despertar, una renovació, quelcom que segueixi endavant.

Encara que el fragment només ens ensenyés això, ja seria molt vàlid. Perquè no és fàcil que allò que és vell en nosaltres aculli el que és nou. En nosaltres hi ha més aviat la temença que el nen no podrà continuar, que no voldrà seguir amb els mateixos ideals, que deixarà de costat el que és antic i que fins i tot ho trairà.

El vell Simeó que abraça un nen és una realitat molt important, perquè ens representa a cadascun de nosaltres enfront de la novetat de Déu. La novetat de Déu es presenta com un nen i nosaltres (amb tots els nostres hàbits, pors, temors, enveges i preocupacions) ens trobem davant d'aquest nen. L'abraçarem, l'acollirem, li farem lloc? Acceptarem de debò aquesta novetat en la nostra vida o més aviat intentarem casar el que és vell i el que és nou, procurant que la presència de la novetat de Déu ens molesti el mínim possible?

Simeó ha tingut aquella gràcia que en l'Escriptura s'anomena *obertura dels ulls* o *obertura del cor*. En un esdeveniment senzill com el del Nen Jesús portat per Maria i Josep al Temple, Simeó ha sabut captar la presència de la salvació de Déu, que s'estava manifestant. Les seves esperances s'han resolt en la pau.

Sorgeix així la seva pregària de lloança i agraïment; és com si digués: Senyor, això es tot el que desitjava, el meu cor és ple, tots els meus desitjos han estat saciats!

I del desig brolla la gràcia de l'obertura dels ulls. Obre'm els ulls, Senyor, perquè sàpiga veure els signes de la teva salvació entre nosaltres; obra'ls perquè en la meva vida, en la meva experiència d'Església: en l'oració, en els sagraments; en l'experiència dels germans; en l'experiència de l'Esperit Sant que ens omple el cor i en la força de la Paraula viva que se'ns ha transmès, sàpiga veure, Senyor, el signe de la teva salvació; sàpiga de tot cor abraçar a aquest Nen i la novetat que aparegui en la meva vida.